

Palle Simonsen (KF):

Det er jo ikke ændringsforslag, der mangler, til det eksisterende finanslovsforslag. Alle rekorder er slået i år, og det synes jeg nok i sig selv er et problem, som ikke kan undgå at give anledning til nogle nærmere overvejelser, også i regeringen. For det er jo ikke mindst regeringen, der i år har forsynet finansudvalget med ændringsforslag i et omfang, som praktisk taget gør det umuligt at skelne mellem, hvad der er egentlige besparelser efter regeringens spareplaner, og hvad der er det, man kalder tekniske justeringer.

Man skulle faktisk ikke tro, at de enkelte ministre overhovedet havde været menige medlemmer af folketinget og dermed havde fået kendskab til folketingets arbejdsforhold, ikke mindst til folketingets manglende mulighed for at få hjælp til at udrede de bunker af materiale, som bliver fremsendt til finansudvalget. Det er faktisk nok et større problem, end regeringen overhovedet forestiller sig. Jeg vil godt sige til finansministeren, som trods alt på dette område er den overordnede, at jeg håber, det bliver sidste gang, at vi i finansudvalget sættes i en tilsvarende situation. Der må være mulighed for, at regeringen planlægger sine budgetforslag på en bedre måde, således at man undgår denne stribe af tekniske justeringer, som kommer måneder efter, at finanslovsforslaget er fremsat. Det må også være muligt for de enkelte ministre og for finansministeren at udarbejde oversigter over de forskellige typer af ændringsforslag, således at finansudvalget har en mulighed for at overskue, hvad de forskellige ting egentlig drejer sig om.

Nok er der jo samlet flertal om ændringsforslagene, men man spørger uvilkårligt også – og det er sådan set et spørgsmål ikke mindst til de tre forligspartnere – om de overhovedet har mulighed for at bevare overblikket over det finanslovsforslag, som ligger her, hvor man jo alene har måttet henholde sig, kan man sige, til en blankveksel gående ud på at støtte regeringens finanslovsforslag som en helhed.

Trods regeringens og forligspartiernes spærhammer og økonomiske politik i øvrigt er vi i den situation, at underskuddet på drift, anlæg og udlån er vokset fra 16,3 mia kr. i august i år til over 21 mia kr. i dag. Det turde nok karakteriseres som dramatisk, og det

understreger efter vor opfattelse, at regeringen ikke har tilstrækkeligt styr på finansloven.

Men det er jo egentlig heller ikke blevet til ret meget med besparelserne, når man begynder at analysere nærmere. Man lægger stadig mærke til, at når regeringen svinger fanen, så siger den, at den har sparet 8 mia kr. for 1981 som led i den almindelige økonomiske politik. Men hvad er egentlig sandheden bag disse tal? Ja, da vi for et år siden havde finanslovdebat, var det regeringens hensigt at spare 2,5 mia kr. i 1980; det blev nu kun til 2¼ mia kr. Det var i 1979-priser, nu taler vi i 1980-priser, og nu er dette beløb altså blevet til 2½ mia kr.

Vi har faktisk drøftet disse besparelser én gang, vil jeg gerne sige til finansministeren, og de kan ikke medtages i de 8 mia kr. Så skulle vi også tage besparelserne med fra 1979 og 1978, så kunne vi komme op på et betydeligt større beløb. Jeg mener, man må sige, at det er 5½ mia kr., vi diskuterer som udgangspunkt. Heraf er så mere end 3½ mia kr. kommunale besparelser, som vi ikke for alles vedkommende har garanti for slår igennem. Og så bliver der til rest mindre end 2 mia kr.

Begynder vi så at se på en nærmere analyse af dette beløb, kan vi se, at en af forudsætningerne for besparelserne er indførelsen af socialindkomsten, og indtil dette øjeblik er det mig bekendt ikke modbevist, hvad Kommunernes Landsforening har sagt, nemlig at der bliver tale om øgede offentlige udgifter i stedet for besparelser i forbindelse med indførelse af socialindkomstbegrebet. Differencen er foreløbig anslået til ½ mia kr.

Endelig bør det også nævnes, at der endnu henstår et beløb på 200–300 mill. kr. på budgetreguleringskontoen, som skulle omfatte en mulig receptafgift. Den er der mig bekendt ikke noget klart om på nuværende tidspunkt. Jeg hæftede mig godt ved, at hr. Camre sagde, at der var en stor budgetreguleringskonto fra det konservative folkeparti, og forudsætningen for, at forslagene kunne føres igennem, var jo, at der skulle gennemføres love. Det gælder mig bekendt også, når det drejer sig om disse 200–300 mill. kr., og i øvrigt er det jo regeringen, der har lært os at bruge en budgetreguleringskonto, for er der nogen, der bruger budgetreguleringskonto efterhånden, så er det i hvert fald regeringen. Men vi skal